

In deze nieuwsbrief

Crisis, hét moment van de waarheid... en daarna?!	4
Lijden tot Gods eer gaf rust en onderwerping	5
De troost van de wereld missen	10
De Heere roept ons toe 'Hou vast'!	11
Mara	12
Crisis, wanneer je vader kanker krijgt	15
Contactdag 2021 z.s.m. – Welkom!	18
De gevangenis van Jacob hebt U gewend	19
Oudejaarsavond	25
Bestel de Bundel Winst <i>uit verlies</i>	26
Geef wat God van u en jou vraagt!	26

Redactie nieuwsbrief:

*Coralde Molhoek-Roelofse
Mirjam van Hekke-Wagenaar
Henk-Jan Koetsier*

Reageren? Mail naar: info@winstuitverlies.nl

Crisis, hét moment van de waarheid... en daarna?!

Met een crisis, een op zichzelf neutrale term, wordt een zware noodsituatie aangeduid waarop een beslissing moet worden genomen die van grote invloed is op de toekomst. Wordt ons leven of dat van onze geliefden bedreigt, dan is dat zonder meer voor onze waarneming een beslissing op leven of dood.

In deze nieuwsbrief deelt een echtpaar, een jongere en een weduwnaar met ons hun persoonlijke crisis-, noodsituatie. Aangrijpend te lezen wat de impact is van het zelf te lijden, onze geliefden te zien lijden en te verliezen door de dood. Een wonder van genade als in de crisis van God het goede wordt verwacht.

Hoe kan het ook zijn dat wij mensen kunnen 'juichen', ons gesterkt weten om de behandelingen te ondergaan of ingrijpende verliezen te lijden. En dan? De crisis is voorbij, het gevaar wordt afgewend of ons leven (her)neemt zijn loop. Hoe blijkt de dank voor de hulp of troost die God ons bood uit ons leven?

In Lukas 19 staat de intocht van Jezus beschreven. Hoe Hij aankwam rijden op een veulen, kleden onder Hem gespreid werden op de weg en de menigte met de discipelen zich verblijden, God loven met grote stem, vanwege... de krachtige daden die zij gezien hadden. Alleen, Jezus weende. Want wie bekend dat in deze onze dag tot onze vrede dient?! Hij is zonder Licht verborgen voor onze ogen.

Ook brengt de tijdsduur van de crisis, het moment van de waarheid, de zwakheid van het geloof aan het licht. 'Heere, zo U het mij gebied tot U te komen', riep Petrus uit. Op het Woord van Jezus: 'Kom!', klom Petrus van het schip en wandelde op het water. Petrus was eerst moedig, toonde zijn geloof in Jezus machtswoord, maar daarna ontzonk hem de moed.

Staan we voor een persoonlijke crisissituatie of zien we anderen daarmee omgaan dan hebben we misschien veel verwachting van onszelf. Gods Woord is eerlijk in geschiedenissen van de geloofshelden. Vele van Gods kinderen kunnen beamen dat niemand in een crisis zijn geloof uit zichzelf behoudt. Alleen degene voor wie Christus bidt dat het geloof niet ophoudt zal in Hem overwinnen.

In Zijn kracht het overwinnen van de kleine doden, zoals William Perkins het lijden duidt, zal ons de moed en het vertrouwen geven om de dood – hét moment van de Waarheid – ziende op Jezus te overwinnen. Eeuwig Thuis!

Henk-Jan Koetsier

Lijden tot Gods eer gaf rust en onderwerping

Het echtpaar De Visser (Adrie en Riet) is woonachtig in het Zeeuwse Serooskerke. Samen ontvingen zij uit Gods hand vier kinderen en veertien kleinkinderen. Eén van hun dochters woont met haar gezin in Canada.

Zij gaan, met schroom en terughoudendheid, in op het verzoek met de lezers van de nieuwsbrief te delen wat hun ervaring is met kanker. De woorden van Psalm 13 vers 6 gaven hen de doorslag om het te doen: “Maar ik vertrouw op Uw goedertierenheid; mijn hart zal zich verheugen in Uw heil; ik zal den HEERE zingen (bij zingen mocht ik persoonlijk ‘schrijven’ invullen), omdat Hij aan mij welgedaan heeft.”

Tot zijn pensioen heeft Adrie 40 jaar in de bouwkunde gewerkt bij een vrij groot aannemersbedrijf. De laatste 20 jaar als adjunct-directeur. Een leven lang leren gaf hem doel en vorming om te functioneren in het maatschappelijke-, bedrijfsleven, kerkelijk en verenigingsleven. Maar ook in het gezinsverband, laatst genoemd maar meest belangrijk, lag zijn taak. Al kwam deze taak voor het belangrijkste deel op de schouders van zijn echtgenote Riet te liggen. Momenteel levert hij als gepensioneerde bedrijfsmatig advieswerkzaamheden in de bouw en ontwikkeling voor derden. Over de crisis in hun leven, de periode van ziekzijn, wat daaraan voorafging en volgde, vertelt Adrie:

In de functie die ik had was het verplicht om elke twee jaar een uitgebreide periodieke medische keuring te ondergaan. Degene die dit had ingesteld, voorzitter van de Raad van Bestuur, was zelf ooit getroffen door kanker. Hij is daar later ook aan overleden. Door de periodieke keuring in december 2006 is bij mij kanker tijdig ontdekt. Dat ervaar ik als zegen uit Gods hand. Tijdens de onderzoeken werd geconstateerd dat ik een tumor bij de nier had. Verdere medische onderzoeken volgden. In maart 2007 werd mijn rechternier met de

kwaadaardige tumor, doormiddel van een operatie, verwijderd. Ik hoefde gelukkig niet te worden na behandeld.

Zo lang ik werkzaam was vonden deze periodieke 'keuringen' met onderzoeken jaarlijks vanuit mijn werkgever plaats. Ook bleef ik vijf jaar onder controle in het ziekenhuis waar ik geopereerd ben. Ben je na vijf jaar nog 'schoon' dan zijn de controles niet meer verplicht. Toch laat ik mij nog jaarlijks onderzoeken in het Jeroen Bosch Ziekenhuis (JBZ) in 's Hertogenbosch.

In 2015 werd bij de jaarlijkse controle opnieuw vastgesteld dat er in mijn enige linker nier mogelijk een tumor aanwezig was. Aan deze arts heb ik veel te danken. Hij heeft alles in het werk gesteld dat op zeer korte termijn dat vermoeden verder onderzocht kon worden. De uitslag was dat er een tumor in de nier zat. In een teamoverleg van artsen werd de behandeling besproken. Men stelde voor met robotoperatie deze tumor uit de nier te verwijderen. Voordat deze operatie plaats zou vinden, mochten wij nog een bezoek brengen aan onze kinderen in Canada, die reis stond al gepland. In oktober 2015 vond de operatie plaats die door Gods voorzienigheid is geslaagd. De tumor kon worden verwijderd. Ik hoefde niet na behandeld te worden. De herstelperiode die volgde was zeer voorspoedig. De nier werkte weer als voorheen. Dat alles ervaren wij als een wonder!

De controle onderzoeken, eerst om de 3 maanden en later om de 6 maanden, vonden nauwkeurig plaats. De arts die ons heeft behandeld beëindigde zijn werkzaamheden in het JBZ-ziekenhuis. Hij ging werken als professor in het AMC/UMC in Amsterdam. Aan mij werd de keuze gelaten met mijn dossier mee te gaan naar Amsterdam. Niet om op mensen te vertrouwen, maar ik heb met vrijmoedigheid de keus gemaakt bij hem onder controle te blijven. Opnieuw werd er een jaar geleden bij een periodieke controle een zorg waargenomen. Er is opnieuw sprake van de groei van een kleine tumor en laesie in de nier. Ook vinden er nog andere lichamelijke onderzoeken plaats. Zodoende zijn wij niet geheel vrij van zorgen.

Vooropgesteld moet ik zeggen dat voor ieder de verwerking een hele persoonlijke zaak is. Wij mensen laten niet altijd onze innerlijke beleving weten aan anderen, ook niet als het hier omgaat. Zelfs niet aan hen die het dichtst bij ons staan. Dat mogen wij wel opmerken als een min punt. Wel blijft de weg open naar de Grote Medicijnmeester en Helper, de Heere. En, wonder van genade, dat Hij aan hen, die het niet waardig zijn, dan zo dikwijls in zorgen en moeilijke situaties onverdiend genade wil bewijzen. Ja, als Hij dan over mag komen dan kan

al het zure zoet gemaakt worden. Door Hem die genoemd wordt en is de Man van Smarten. Dan ervaren wij wel eens: 'Eer zij roepen zal Ik antwoorden'. Of met de dichter van ps. 146: 'Die genadig uit den hogen. Ziet, wie op Zijn bijstand wacht, en aan elk die Hem verbeidt, trouwe houdt in eeuwigheid'. En kunnen wij het Hizkia nastamelen wat hij bad en wat met kracht in onze ziel overkwam; 'o HEERE, ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg'.

Het is moeilijk om de verwerking van de patiënt en die om hem heen staan te vergelijken. Zelf beleef ik als patiënt wel of geen lichamelijke pijn. Dat lijkt mij makkelijker dan dat je 'omstander' bent, zoals mijn echtgenote, kinderen en kleinkinderen. Je weet het zeker dat er iets is wat je in je lichaam omdraagt wat niet goed is. Misschien wel middels een operatie verwijderd moet worden. Je kan hier als het ware naar toelevens. Zo heb ik dat mogen ervaren. Maar als omstanders heb je onzekerheid en je voelt geen pijn. De afstand met onze kinderen en kleinkinderen in het buitenland geeft druk en een gevoel van afhankelijkheid. Dat kan heel moeilijk zijn. Maar ook weten wij dat de Heere ons hierin heeft geholpen. 'Wie U (Mij) aanroept in de nood, Vindt Uw (Mijn) gunst oneindig groot'. 'Heere, neem mijn gebed ter ore; Wil naar mijne smeking horen'.

In 2006, de eerste keer, was de boodschap confronterend. Ik was in die tijd heel druk in het bedrijfsleven, de kerk en thuis. Toch leefde ik in deze tijd naar de operatie toe. Thuis en ook vanuit de omstanders hebben we veel meelevens ervaren. Ik kreeg informatie en kon mij inlezen wat nierkanker inhoudt. Ik had en heb gelukkig nooit enige lichamelijke beperking ervaren. Ook heb ik voor de operatie nooit pijn gehad. Het tijdig ontdekken van de tumor was in de weg van Gods voorzienigheid en is mij dikwijls tot verwondering. Wat is het onderscheid met anderen die er niet meer zijn. Ook zij die dezelfde ziekte hadden. Ik mocht alle werk blijven doen tot de dag voor de operatie. Al was ik mij goed bewust van het omdragen van een 'kwaal' in het lichaam.

Na de eerste operatie laat het ziek zijn geweest met kanker mij niet meer los. Dat blijft in de psyche altijd aanwezig. Menselijk gesproken was de boodschap voor ons bij de 2e keer minder confronterend dan de eerste keer. We hielden er rekening mee dat het opnieuw kan gebeuren. Zeker na de onderzoeken waar de dokter meedeelde dat de kans procentueel gezien aanwezig is. Ook voor en bij de operatie in 2015 ervoer ik rust. Dat gaf dat de reis naar onze kinderen in Canada daarvoor geen 'zware last' was of iets wat ons tegenstond. Wij zagen er toch naar uit. En het was goed om daar drie weken te zijn geweest.

Wat het ziek zijn met mijzelf en mijn vrouw doet? Een vraag waar veel antwoorden op gegeven kunnen worden. Wij kennen in het algemeen hoogte en ook dieptepunten. Zeker toen de tumor werd ontdekt. Is beterschap wel of niet mogelijk? Is het operabel of behandelbaar? Als de Heere ons laat zien dat ziekte uit Zijn Hand komt, dan kan het wel stormen, maar zijn er ook momenten van stille berusting en overgave. De Heere slaat immers nooit uit lust tot plagen, maar om ons dichterbij Hem te brengen. Mijn echtgenote en kinderen voelen onzekerheid, de angst om je dierbare te verliezen, en ervaren de kwetsbaarheid van het leven. Wat zal de toekomst brengen?

De onderzoeken in het ziekenhuis zijn in eerste instantie nieuw, maar dit blijft spannend. Mijn vrouw staat mij daarin altijd bij. De uitslag blijft altijd spannend. Als groot voorrecht ervaren wij dat de uitslag van de onderzoeken normaal enkele uren later bij de dokter besproken kunnen worden. De onzekerheid wordt snel weggenomen. Het zien van een tumor is dan gelijk wetenschap dat het echt is, dat is confronterend.

In alles heb ik mogen ervaren dat alle dingen geleid en bestuurd worden. Bij opnames mocht ik verblijven op een één persoons kamer. In het JBZ mocht Riet de nacht voor de operatie bij mij op de kamer verblijven totdat ik naar de operatiekamer werd gebracht. Verder kon ik bezoek van haar en de kinderen ontvangen. De contacten met de artsen waren in beide gevallen bijzonder fijn en meelevend. Een open wijze van communiceren werd wederzijds gewaardeerd. Na vijf dagen kon ik naar huis om aan te sterken. Wat is het waar dat het nergens beter is als 'thuis' te zijn. Als gezin ervaren wij een hele fijne band. Het mocht in die periode van zorg en onzekerheid een samen dragen zijn. De afstand naar Canada geeft een apart 'zuchten' in de tijden van zorg. Dan blijft er maar één ding over: Heere help!

In de onzekere weg van kanker of ziek zijn worden we geconfronteerd met de kortheid van het leven. De dichter van Psalm 39 gaf ons onderwijs: 'O HEER, ontdek mijn levenseind aan mij; Mijn dagen zijn bij U geteld; Ai, leer mij, hoe vergankelijk ik zij; Een handbreed is mijn tijd gesteld; Ja, die is niets; want, schoon de mens zich vleit, De sterkst' is enkel ijdelheid'. Met de 'waarom vraag' die in onze gedachten opkomt te weten dat het 'om der zonde wil' is. Het zien op Hem die nooit slaat uit lust tot plagen, het lijden tot Zijn eer mag zijn. Dat geeft rust en onderwerping.

De steun en opvang van familie en vrienden was altijd goed. Wij zijn in dialoog met hen per mail open en concreet geweest over ons 'ziek zijn', de onderzoeken

en de operaties. Dat kan een grote 'ontlasting' voor de familie en omstanders zijn. Zij hoeven niet elke keer het 'verhaal' te doen, wat niet op elk moment ervaren en beleefd wordt. Zelf heb ik ook geprobeerd als patiënt niet te veel de aandacht op het ziek zijn te leggen. Er werd meegeleefd en -gezucht. Het lid zijn van onze kerkelijke gemeente heeft voor ons een bijzondere betekenis. Veel steun hebben wij ervaren aan de voorbede en dankzegging in de kerk. Het contact met de kerkenraad was fijn, de bezoeken bij ons thuis vanuit de kerkenraad was een meeleven met heel het gezin.

Een groot wonder te weten dat je in de verdrukking mag ervaren dat de Heere van je afweet. Dan is dat enkel genade, en geen recht of verdienste. Je wordt stilgezet bij de vergankelijkheid van het leven en toch te mogen zeggen: De Heere was goed en goeddoende. Ik had dit niet willen missen. De beleving van de patiënt en de personen die rond je staan zal voor ieder verschillend zijn. Bij de onzekerheid die er is bij het ziek zijn kan op dat moment nog niet gelijk de Winst gezien worden van het ziek zijn. Achteraf mag dat wel gezien en ervaren worden. Ook dat is dan een wonder!

In eerste instantie zijn wij terughoudend geweest om de bijeenkomsten van de Stichting Winstuitverlies te bezoeken. Toch hebben wij ervaren dat de contactdagen heel fijn en nuttig voor ons zijn. Het onderwijs rond de thema's zijn soms zeer moedgevend. Stil te luisteren naar Zijn Woord wat daar verklaard wordt. Ook de persoonlijke getuigenissen geven moed dat er nog meer mensen zijn die meemaken wat ik meemaak. Het is onze hoop en wens dat deze bijeenkomsten blijven zo ze er nu zijn. Het bezoeken van de bijeenkomsten van lotgenoten kan helpen in de verwerking en in de beleving die ervaren wordt.

Met onze bijdrage in deze nieuwsbrief hopen we dat het tot nut is en de Heere hier de eer van mag ontvangen. Want Hij is het waardig te ontvangen alle aanbidding en eer.

Om met Psalm 39: 8 te zeggen:

*Hoor mijn gebed, mijn bang geroep, o HEER',
Daar 'k schreiend U mijn leed vertoon;
Ik, die bij U, als vreemdeling, verkeer,
En hier, gelijk mijn vaders, woon,
Ai, wend Uw hand en plagen van mij af;
Verkwik mij, eer ik daal in 't graf.*

De troost van de wereld missen

Maarten Luther – Troost voor zieken

U moet niet schrikken als u de troost van deze wereld moet missen. Want dat is maar een armzalige, nutteloze troost, die direct voorbij is als koorts, ziekte hoofd- of buikpijn u overvalt.

Christus wil u echter een andere Trooster zenden: de Geest der waarheid. Die u dán troosten zal, als u angstig, bevreesd, ellendig en bedroefd, ziek of stervend bent.

Deze Trooster zal u niet alleen troosten vanwege het kwaad dat u in deze wereld ontmoet, maar ook vanwege het kwaad van de zonde dat in uw hart zit.

Dat is dan ook de reden waarom de Heilige Geest Trooster genoemd wordt en niet beroerder. Waar droefheid en angst regeren en heersen, daar is niet de plaats waar de Heilige thuis is.

Deze Trooster heet Geest der waarheid, want Hij troost niet zoals de wereld troost – waarin geen zekerheid is – maar Hij troost met Gods eeuwig blijvend Woord. Zijn troost duurt eeuwig en kan niemand bedriegen.

De Heere roept ons toe 'Hou vast'!

'Het is maar goed dat je alles niet van tevoren weet'. Iets wat ik regelmatig zei, als mensen vroegen hoe ik omging met de ziekte en het overlijden van mijn moeder aan borstkanker (2012). Vaak heb ik daaraan terug moeten denken, toen ik dit voorjaar zelf getroffen werd door corona. Nu, een half jaar later, nog altijd worstelend met de restverschijnselen zoals vermoeidheid en spierklachten, kijk ik opnieuw terug.

Voor corona ging het om (de gevolgen van) de ziekte van mijn moeder, de beperkingen van mijn patiënten die ik als verpleegkundige begeleid in de huisartsenpraktijk. Maar deze keer ging het over mijn lichaam. Ik voelde de onzekerheid, de kwetsbaarheid van het leven.

Noodgedwongen ontdekte ik zoveel overeenkomsten. De spanning van het wachten op een uitslag, angst voor verergering, geraakt worden door ongetwijfeld goed bedoelde adviezen en opmerkingen, de grip op je lijf kwijt zijn, vechten tegen vermoeidheid, het leren hulp vragen en zo kan ik nog wel even doorgaan. Moeilijke, maar waardevolle lessen!

Het in onze tijd nogal eens uitgesproken 'Hou vol!' werpt ons terug op onszelf. Daarmee zijn we niet te redden. De Heere roept ons toe 'Hou vast!' Zoek je redding buiten jezelf in Jezus Christus.

Het brengt me tot slot terug bij een gedicht – op de volgende pagina – wat ik tijdens een jongerenweekend gebruikt heb in een creatieve verwerking.

*Gerdien Otterspeer,
Bestuurslid Winstuitverlies*

Mara

*Mijn hart is één wonde
vol smart'lijk verdriet.
Ik zoek naar vertroosting,
doch vind deze niet.
Waar is toch verzachting
genezing der pijn?
't Is hard en zo bitter
verslagen te zijn.*

*Zo groot is de wonde
die Gij, Heer', mij sloeg.
Moet ik leren aanvaarden
waar ik nimmer naar vroeg?
Is deze beproeving
onmisbaar voor mij?
Houdt mij, Heer', dan staande
en blijf mij nabij.*

*Verleen mij de balsem
die, Gij, Heelmeester geeft
aan elk, die Uw hulp
zo van node heeft.
Laat alle verdriet,
deze bittere pijn,
voor mij Heer', een Mara
ten zieleheil zijn!*

Uw onmisbare steun in de vorm van een gift maakt de activiteiten van de Stichting Winstuitverlies voor mensen met of hersteld van kanker en hun directe naaste mogelijk.

Giften aan de stichting zijn fiscaal aftrekbaar.

U krijgt als donateur tweemaal per jaar de nieuwsbrief gratis thuisgestuurd.

Maak zelf uw keus hoe u geeft door aan te vinken:

- Ik doneer jaarlijks een bedrag van €,00 (minimaal € 15) en maak het bedrag over naar NL63 RABO 0157 5841 51 t.n.v. Stichting Winstuitverlies te Nunspeet.
- Ik machtig hierbij Stichting Winstuitverlies, gevestigd te Nunspeet op Dreeslaan 1 om *jaarlijks* een bedrag van €,00 (minimaal € 15) af te schrijven van mijn rekeningnummer:
(IBAN).....
t.n.v. te

Door ondertekening van dit formulier (zie ommezijde) geeft u toestemming aan:

- Stichting Winstuitverlies om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven en
- uw bank om doorlopend het bedrag in het laatste kwartaal van het lopend jaar van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Stichting Winstuitverlies.

Als u het niet eens bent met deze afschrijving kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Titel De heer Mevrouw Familie

Naam _____

Adres _____

PC / Woonplaats _____

Telefoonnummer _____

E-mail _____ @ _____

Datum _____

Plaats _____

Handtekening _____

Knip het formulier (deze pagina) uit de nieuwsbrief en stuur het gefrankeerd in een envelop op naar:

Stichting Winstuitverlies
T.a.v. secretariaat
p/a Mezenhof 13
2935 VH Ouderkerk a/d IJssel

In te vullen door administratie Stichting Winstuitverlies:

Relatienummer C..... Datum.....

Crisis, wanneer je vader kanker krijgt

Mijn naam is Joanneke Kunst. Ik kom uit Rijssen en ben 21 jaar. Ik kom uit een gezin met 5 meiden waarvan ik de jongste ben. Op dit moment ben ik heel gelukkig met mijn lieve vriend.

Crisis in het gezin

De crisis, in de vorm van kanker, kwam mijn familie binnen door mijn vader. Op 10 augustus 2016, op zijn verjaardag, kreeg hij een CVA, oftewel een bloedpropje dat zich heeft gevormd in zijn hersenen. Daardoor werd hij halfzijdig verlamd. Wij waren op dat moment op camping Schoolzicht in Zeeland.

Het was best lastig om hem wakker te houden om te voorkomen dat hij in een coma zou zakken. Al snel arriveerde de ambulance. Toen mijn vader eenmaal klaar was gemaakt door de ambulance broeders, met hartslag en zuurstof materiaal, werd hij op de brancard gelegd en gereed gemaakt voor de reis naar het ziekenhuis in Goes.

Ondertussen moest ik binnen, in de caravan, met de dokter praten en spullen pakken voor mijn vader die mijn moeder mee kon nemen voor hem. Ook moest ik mijn moeders tas pakken en een broodje klaarmaken voor mijn moeder. Toen alles klaar en ingepakt stond mocht ik met de dokter mee naar buiten om mijn moeder, die ondertussen al in de ambulance naast mijn vader zat, de spullen aan te geven.

Toen de ambulance weg reed bleef ik alleen achter op de camping omdat ik niet mee mocht met de ambulance. Mijn oudste zus zou voor mijn vaders verjaardag

naar de camping komen. Omdat ik alleen was is zij wel naar ons vakantieadres gekomen.

Uiteindelijk was ik degene die de rest van mijn zussen moest inlichten over het feit dat papa een CVA had gekregen en onderweg naar het ziekenhuis was.

Later op de dag kregen we vanuit het ziekenhuis een belletje dat hij aan de bloedverdunners zat en door moest naar het UMC Radboud om daar gedotterd te worden.

De grond verdween onder mijn voeten

De nachten die volgden waren zeer onrustig omdat mijn vader maar niet stabiel bleef qua hartslag en dergelijke. Hij werd continu tussen de high-care en de medium-care heen en weer gereden.

In de tijd dat hij in het Radboud lag verbleven mijn moeder, mijn zussen en ikzelf bij mijn oudste zus en haar man en kinderen in Ambacht. Ik zou de vrijdag in diezelfde week op kamp gaan in Friesland. Elke dag dat ik contact had kreeg ik alleen maar positieve berichten dat het goed ging, dat ze naar buiten waren geweest, en dat hij overgeplaatst werd naar Deventer omdat hij stabiel genoeg was.

Toen ik terugkwam van kamp werd ik afgezet bij het ziekenhuis waar mijn vader lag. Daar werd ik bij de balie opgepikt door mijn zus die een verdrietige blik in haar ogen had. Dat was het moment dat ik realiseerde dat er iets aan de hand was. Ik wist niet wat er was, ik kreeg geen antwoord op de vraag wat er aan de hand was.

Toen we eenmaal aan kwamen bij de kamer van mijn vader zag ik in eerste instantie een gordijn wat voor de deur was getrokken, waar ik achterlangs moest lopen. Toen zag ik mijn familie zitten met rode ogen en hoorde hier en daar een snik.

Nadat mijn moeder in de gaten had dat ik er was vloog ze me om de nek en knuffelde mij. Ze hield mij vast terwijl ze naar het bed liep waar mijn vader lag en

vertelde mij dat hij uitgezaaide niercel kanker had. Dat was het moment dat de grond onder mijn voeten verdween. Hierna gingen we een heftige periode in. Mijn vader is 4 maanden ziek geweest. Al die tijd heeft hij ziek thuis gelegen met korte periodes in het ziekenhuis voor verschillende dingen.

Voor mijn moeder, mijn zus boven mij en mijzelf was het heel heftig en intensief. We zaten er eigenlijk 24/7 in. Alle goede momenten hebben we mee mogen maken maar ook de diepe dalen waarin het heel emotioneel was.

Mijn andere zussen waren er niet 24/7 bij. Zij hebben maar moment opnames gezien en hebben het heel anders beleefd.

Omgeving

Voor onze omgeving was het ook heel moeilijk en niet echt te bevatten. We komen uit een hechte familie en we zijn blij met alle steun die we hebben mogen krijgen. Van hulp in het huishouden tot maaltijden die bij ons werden gebracht.

Vorming

Hoe ik het persoonlijk heb ervaren is lastig te omschrijven! Je hebt natuurlijk een korte, maar heftige periode, van de ziekte gezien en mijn vader achteruit zien gaan tot hij zijn laatste adem uitblies. Het doet iets met je psyche wat ik niet helemaal onder woorden brengen kan. Maar het heeft me uiteindelijk wel gevormd tot wie ik nu ben.

Gods leiding

In deze crisis in mijn leven heb ik heel sterk Gods leiding mogen voelen. Ik ben nog sterker tot het geloof gekomen. Ik heb Zijn aanwezigheid mogen voelen wat mij geruststelde dat ik niet alleen was waardoor ik me sterker voelde en door kon gaan met mijn leven en mijn opleiding. Ik ben erdoor op het juiste pad gebleven en er niet van afgeweken.

Terug kijken

Wanneer ik terugkijk op deze crisis komen veel herinneringen omhoog. Goede, maar ook slechte. Ik denk dat deze crisis mij heeft gevormd tot wie ik nu ben. Ik mag er best trots op zijn wat ik voor mijn vader heb kunnen betekenen in zijn ziekteperiode. Er voor hem zijn en hem steunen.

Ben(t) u of jij getroffen door of betrokken bij kanker? Heeft u of heb jij of heeft iemand uit het gezin kanker (gehad)? Heeft u of heb jij een gezins- of familielid verloren door kanker? Dan is de contactdag van Winstuitverlies speciaal voor u, uw gezin & voor jou!

Contactdag 2021 z.s.m. – Welkom!

‘Biddend verwachten...

...Verwachtend bidden’

Thema contactdag naar aanleiding van Psalm 130

Spreker?

Ds. A.J. de Waard, lid van comité van aanbeveling en pastoraal contactpersoon bij de stichting, die ons vanuit Gods Woord en zijn persoonlijke ervaring met kanker wil doorgeven wat de steun en de Troost(er) is die God wil schenken.

Wanneer?

Wordt georganiseerd zo snel (weer) mogelijk is!

Waar?

Bethlehemkerk, Oudelandseweg 50, 3443AC in Woerden.

Voor meer info: www.winstuitverlies.nl/activiteiten

De geplande Contactdagen 2020 zijn jammer genoeg door de noodmaatregelen vanwege Corona-pandemie komen te vervallen. Zo de Heere wil en wij leven hopen wij u en jou in 2021 op één van de contactmomenten te ontmoeten.

De gevangenis van Jacob hebt U gewend

Eind maart dit jaar overleed zijn geliefde vrouw, Ada Kanis-de Jongh, in de leeftijd van 76 jaar aan de gevolgen van het Corona-virus. Hiermee kwam hun huwelijk van ruim 52 jaar ten einde. Zij ontvingen twee dochters en twee zoons en negen kleinkinderen. Aan het ingrijpend verlies van zijn vrouw gingen meerdere verliezen vooraf. Kleindochter Adalien, kind van Marieke en Henk, verloren zij enkele dagen na haar geboorte eind 1997.

Marieke in April 2011 in de leeftijd van bijna 41 jaar en Hermien in April 2018 in de leeftijd 42 jaar. Beiden aan de gevolgen van dezelfde soort kanker. Vorig

jaar Juli overleed hun schoonzoon Henk aan de gevolgen van een hersentumor. Hij was eerder getrouwd met hun oudste dochter Marieke en na haar overlijden hertrouwde hij met hun andere dochter Hermien. Onbevattelijk hoeveel opeenvolgende leed en verlies in één gezin hen en hem overkwam. Al zag hij erg op tegen ons gesprek, we ontmoeten de heer Kanis goedsmoeds.

“Wij hebben nooit te klagen gehad. Van daar ook dat ik moeite heb om over het vele verdriet in ons leven te praten.” Ontroerd gaat hij verder: “Vanmorgen werd ik wakker met Psalm 135 vers 3”:

*God is groot; ik weet dat Hij
Hoger is dan alle goên;
Onze God voert heerschappij;
Hij beheerst van Zijnen troon
Hemel, afgrond, zee en aard’;
God is aller hulde waard.*

De heer Kanis groeide op in de Hervormde Kerk (Gereformeerde Bond), maar kwam door zijn verkering met zijn vrouw terecht in de Gereformeerde Gemeente. Daar werd in de prediking zijn hart verklaard. Door de weeks kerkten zij in verkeringstijd daar waar kerk was. De catechisatie volgde hij bij beide.

“We hebben vier jaar verkering gehad. In die jaren heeft m’n vrouw mij alles verteld. De verkering was in die tijd om te kijken of je samen het leven aankon. Voor dat wij verkering kregen waren we het er samen over eens dat wij de Heere wilden zoeken in ons leven”

“Mijn vrouw was oudste dochter met één broer boven haar in het gezin van zeven kinderen. Toen zij 13 jaar was overleed haar moeder en kwam er veel verantwoording op haar schouders te liggen. In maatschappelijke zin was er sprake van een crisis, nood in het gezin, als je moeder op zo’n jonge leeftijd overlijdt. Onze kinderen hebben nooit geweten wat voor zwaar leven hun moeder heeft gehad. Daar kon en wilde mijn vrouw niet over praten. Ik wist het wel, maar haar verdriet zat zo diep. Zij kon zelf nooit verdrietig zijn, dat drukte zij weg, maar ook haar blijdschap. Zij was niet emotioneel, bij ouder worden kwam dat meer terug, maar zelf kon zij de emotie niet aan en daar goed mee omgaan. Misschien was het daardoor dat velen hun verhaal bij haar kwijt konden. Zij voelde hen wel aan zonder dat zij haar emotie wilde tonen.”

“Op de dag dat wij 48 jaar getrouwd waren (24 januari 2016), die dag zal ik niet vergeten, werd Ada meegedeeld dat zij de ziekte van Kahler had. Lang is onderschat hoe ernstig ziek zij was. De jonge arts kon het haar niet alleen vertellen, haalde zijn collega erbij en stond zelf met tranen in zijn ogen. Het greep hem aan dat zij niet eerder de juiste diagnose hadden gesteld. Uiteindelijk is zij vier jaar en twee maanden ziek geweest voor zij in maart jl. overleed.”

Zelf is Kanis twintig jaar ambtsdrager, ¾ jaar diaken en daarna ouderling, in de Gereformeerde Gemeente geweest. Waar hij zelf van zegt: “Je verdient er niet mee, je wordt er niets mee, je bouwt alleen maar schuld op.” Kanis gaat verder: “Dat ik in de Geformeerde Gemeente lid ben geworden was om dat de Heere het behaagde daar Zijn Zoon in mij te openbaren. Ik ben een vriend en een metgezel gebleven van allen die Gods Naam ootmoedig vrezen. Het laatste is voor ieder mens heel moeilijk. Bij het ouder worden merk ik dat je niet met een kerk, maar alleen met de Heere te doen hebt. Hoewel mij de Gereformeerde Gemeente dierbaar is. De Heere heeft daar zo vaak gesproken!”

In maart jl. wordt mevrouw Kanis in het ziekenhuis opgenomen met ernstige Corona-klachten, waaraan zij komt te overlijden. “Ik ben bij mijn vrouw gebleven tot haar einde. Ik zei tegen de dokter in het ziekenhuis: ‘Zet er maar een bed bij want ik ga hier niet meer bij haar weg’. En dat is gebeurd. Later mocht er niemand meer in het ziekenhuis op bezoek komen. Wat is dat erg. Ik ken leden van onze gemeente die weken hun familielid niet gezien hadden. Zij kregen hun

geliefde in een dichte kist thuis. De consequentie was voor mij wel dat ik zelf de begrafenis van mijn vrouw niet mocht bijwonen. Maar niemand realiseerde zich, en dat kon ook niet, dat ik anders mijn geliefde vrouw, die zou overlijden, nooit meer had gezien. Ook zij zou dan in een dichte kist naar huis zijn gekomen. Aangrijpend is dat zij in de kleren die zij bij overlijden aan had, zonder enige persoonlijke verzorging, in de kist is gelegd”

“De laatste nacht voor haar overlijden waren beide zoons in het ziekenhuis aan haar bed. De tweelingbroer van Marieke las Psalm 23 en deed een gebed. Zo moesten zij afscheid nemen van hun moeder”

Het appartement waar Kanis woont staat aan de parkeerplaats naast en kijkt uit op de kerk van de Gereformeerde Gemeente te Kampen. Het aanbod van de begrafenisverzorger, Ditmar Markussen, om met de begrafenisauto op de parkeerplaats te komen nam Kanis, die verplicht in quarantaine thuis zat, graag aan. Om zijn vrouw de laatste eer te bewijzen stond hij, speciaal daarvoor zijn pak aangetrokken, op het balkon. Die herinnering raakt hem nog. Toen de auto met haar wegreed ervoer Kanis: Daar gaat een koningskind tot haar Koning.

Kanis vertelt: “Nadat het allemaal wat bezinkt, vond ik het mooiste in de rouwdienst van mijn vrouw hoe de tekst uit Galaten 5 - de vruchten van de Geest – goed haar leven tekende. Al zou zij zich daar zelf niet in durven uittekenen. Ada was stil, teruggetrokken, maar trok daarmee mensen aan. Zij kon goed luisteren, zij vertelde nooit iets door, zij wist wat zwijgen was. Daar heb ik gemak van gehad in mijn ambtsperiode. Je kon tegen haar praten, het toevertrouwen. Een gedichtje wat ik onlangs zomaar van mij afschreef, niet eens met haar in gedachten, is meer dan ik dacht op haar van toepassing:

*Woorden heb ik niet
Woorden schieten te kort
Woorden hadden we willen zeggen
Woorden konden niet over mijn lippen
Woorden zeggen ook niets
Niets zeggen zijn
Pas woorden*

Onvergetelijk is voor Kanis hoe hun dochter Marieke het overlijden van hun kleinkind Adalien, zij stierf in enkele uren na haar geboorte, op 9 december 1997 beleefde. Ontroerd verteld hij: “Onze Marieke stond daar met haar gestorven dochtertje in de armen, zonder tranen te getuigen Psalm 33 vers 6”:

*'Maar d' altoos wijze raad des HEEREN
Houdt eeuwig stand, heeft altoos kracht;
Niets kan Zijn hoog besluit ooit keren;
't Blijft van geslachte tot geslacht.
Zalig moet men noemen,
Die hun Maker roemen,
Als hun HEER en God;
't Volk, door Hem tevoren
Gunstig uitverkoren
Tot Zijn erv' en lot.*

De Heere was zo dichtbij. Als je dat begrijpt, de raad van de Heere, dan mag je jouw kind aan Hem overgeven.

“Onze dochter Marieke leek sociaal op haar moeder. Al heeft zij ook veel van mij. Met haar ervoer ik een hele sterke geestelijke band. Ik ervaar dat alles aan herinneringen steeds terugkomt. De eerste maanden na Marieke haar sterven heb ik pas leren fietsen. Ik was altijd op weg om Marieke in te halen. Ik was haar letterlijk kwijt. Met haar had ik een aparte band. Vaak zei ik:

‘Je hoeft in de preek niet altijd iets nieuws te horen. Luister maar goed of de Heere spreekt wat eens eerder in je hart geweest is!’

“‘Als Ik het bloed zie zal Ik ulieden voorbijgaan’, het is de tekst die Marieke tijdens haar eerste Avondmaalbediening tot zegen is geworden. Het was tot haar troost die tekst tijdens haar laatste deelname aan de bediening opnieuw te horen. Zij zat die keer tegenover mij. Toen de genoemde tekst door de dominee geciteerd werd keken we elkaar aan. De Avondmaalsbediening na het overlijden van Marieke was de stoel die tegenover mij stond leeg. Wie wijs is merk die dingen, en geeft verstandig acht, op 's Heeren handelingen, zo vol van gunst als macht.”

Enkele jaren na het overlijden van Marieke zag Kanis aankomen dat Henk en Hermien iets voor elkaar gingen voelen. “Met Henk had ik veel contact. Samen werkten we aan de boot. Voor hem als veertiger, gezonde man in de kracht van zijn leven, was het leven alleen zwaar. We hebben het daar eerlijk over gehad. Ik weet nog als de dag van gisteren dat we een klusje bij haar hadden gedaan en wegreden. Zij zei ons gedag en ik ving haar blik naar Henk op. Dat zei mij genoeg en toen viel bij mij het kwartje. Later zei Henk: ‘Pa, wij zijn geen vreemde voor elkaar, anders was ik er echt nog niet aan begonnen. Hermien was altijd al apetrots op Henk.’”

“De ingrijpende ziekte die Hermien trof was ook heel ingrijpend. Zij zat die keer naast mij in de kerk. Ik keek haar van opzij aan en zag dat ze geel was. Uit de kerk zei ik tegen mijn vrouw, die vanwege haar ziekte niet meer mee ging: ‘Ik moet naar Henk en Hermien’. ‘Wat is er dan?’, vroeg zij. ‘Hermien is niet goed’, zei ik. ‘Hoe kom je daar zo bij?’ ‘Hermien is zo geel als ik weet niet wat, antwoorde ik.’

’s Middags na kerktijd ging ik er heen. ‘Je zat vanmorgen naast mij in de kerk en zag zo geel. Ik zal gelijk zeggen hoe ik erover denk: je gaat morgen naar de dokter en anders bel ik de dokter’. Henk en Hermien zaten mij aan te kijken. Toen zei Henk: ‘Ja, wij zeiden ook al tegen elkaar is: Hermien nu geel of niet?’. Dat was de beruchte maandag dat zij naar dokter ging en alles in een stroomversnelling raakte. Die beelden liggen zo vast. Met Henk was dat ook zo toen bekend werd dat hij ernstig ziek was, zo acuut.”

Toen Hermien uitbehandeld was, terminaal thuis lag, moest Henk met hevige hoofdpijn opgenomen worden in het ziekenhuis. Aanvankelijk dacht hij zelf aan een burn-out, wat goed te begrijpen is na de ingrijpende gebeurtenissen in de afgelopen jaren. Uit onderzoek bleek echter dat hij een hersentumor had en acuut geopereerd moest worden. De vraag was of hij die zou overleven. De operatie slaagde en in aansluiting daarop volgde bestralingen. Zelfs op de dag van de begrafenis van Hermien. Henk heeft Hermien bijna anderhalf jaar overleefd. De week volgend op zijn begrafenis stond de trouwdag van kleinzoon Maarten, de middelste zoon van Marieke en Henk, gepland en op advies van velen ging die door. Het werd een bijzonder indrukwekkende t-trouwdag, grote blijdschap in diep verdriet.

Op de foto die Kanis laat zien, zit hij met zijn achterkleinkind dat geboren is bij Maarten en Jacolien. Zichtbaar blijdschap bij overgrootvader Kanis. Blijdschap waarin pijnlijk het gemis wordt gevoeld van de geliefden die, waaronder de grootouders van het kleinkind, zijn ontvallen. Kanis: “Zij zien ons verdriet niet meer, zij kijken niet achterom. Henk had zo graag op een boerderijtje gewoond, zoals Maarten nu woont. Maar Marieke zei dan tegen Henk: Dit plekje - waar zij woonden - heb ik van de Heere gekregen.” Die uitspraak heeft indruk gemaakt op hem en zal Kanis niet

vergeten. Maarten heeft samen met zijn vrouw ook dat plekje van de Heere gekregen. Daar kan Kanis van getuigen.

“Wonderlijk hoe in het nageslacht de Heere werkt en Zelf daar getuigenis van geeft. Geen grote woorden, wel een leven in afhankelijkheid van de Heere. De Heere werkt door, ook in perioden waarin ik daar zelf niets van kon bezien. Achteraf merkte ik op dat de Heere eerder had gesproken. De Heere onderhoudt Zijn kerk. Wij denken te klein van de Heere en te groot van onszelf. Hij moet wassen en wij minder worden. Niemand die dat vanuit zichzelf wil worden. Waar de Heere begint sta je buiten God in de wereld. Weten wij wel wat het is om buiten God te staan? Vroeger kon ik zonder God niet sterven, nu kan ik zonder God niet leven.”

Kanis ontvangt behalve van zijn kinderen en kleinkinderen, veel liefde van de vrienden die Henk, Marieke en Hermien ook hebben omringt. Hij heeft hen persoonlijk, toen zij het aanboden, gevraagd of zij dat echt wilden. Want Kanis beseft dat ook hij bij het ouder worden hun zorg hard nodig zal hebben.

Kanis wil eindigen in: “De Heere regeert! Die geloofswerkelijkheid, de vrede met God die alle verstand te boven gaat, maakt dat het vele verdriet wat ons overkwam ons makkelijk viel. Dat werd en wordt door buitenstaanders niet altijd begrepen. Natuurlijk heb je veel verdriet, je mist elkaar enorm, en toch is het dan voor ons goed wat God doet.”

Oudejaarsavond

*Op de avond van het oude jaar
Worden wij het gewaar
Dat wij hebben gekregen
Tot het heden die zegen
Nodig om te leven
Ook zonder ons streven*

*Twaalf maanden lang
Was het leven in volle gang
Wij maakten het wel klaar
Wij zagen geen gevaar
Maar onz' ongerechtigheden
Pleiten niet op Zijn barmhartigheden*

*Hoe moest het ons wel knagen
Dat wij Gods goedheid niet zagen
Bij het ontwaken elke morgen
Alleen maar zagen onze zorgen
Maar Zijn bewarende Hand
Hield toch ons leven in stand*

*Wil het zijn een goede dag
Dan wordt het wel een boetedag
Dan wordt het wel een schuldgevoelen
Toch wil Hij zijn geducht
Voor ons zijn een Toevlucht*

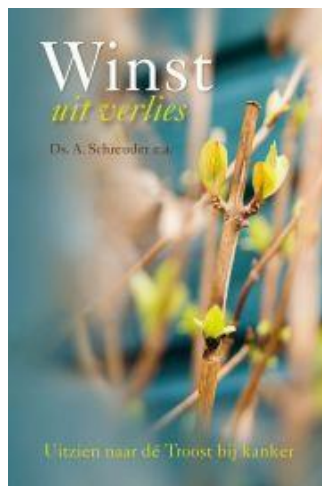
Mari (M.E.J.) Kanis

Bestel de Bundel Winst *uit verlies*

De boodschap 'U of jij hebt kanker', heeft grote impact. Wat een verdriet, pijn en eenzaamheid! Wie zal troost kunnen bieden?

Gods Woord wijst de weg naar dé Troost bij kanker. Stichting Winstuitverlies wil vanuit dat Woord van God steun en troost bieden bij deze ernstige ziekte. In deze bundel vindt u de lezingen die in de achterliggende vijf jaar op de contactdagen door predikanten vanuit hun eigen ervaring en het pastoraat gehouden zijn. Zij geven het Woord door en wijzen op dé Troost(er), dé Winst in verlies. Deze Boodschap heeft mensen mét of hersteld van kanker, hun naasten, nabestaanden, maar ook de gezonde medemens alles te zeggen. Ook worden praktische en pastorale handvatten gegeven over 'hoe verder als kanker je treft'.

De bundel is te bestellen bij de stichting voor slechts € 14,95 (excl. verzendkosten) en wordt u toegestuurd wanneer u uw bestelling plaatst op www.winstuitverlies.nl of telefonisch 0341-250434

Geef wat God van u en jou vraagt!

Stichting Winstuitverlies is voor haar activiteiten afhankelijk van giften en donaties.

Indien de Heere van u of jou vraagt aan Stichting Winstuitverlies te geven, zijn wij de gever na Hem dankbaar voor elke ontvangen gift of donatie.

Hoe u en jij aan Stichting Winstuitverlies kan geven? Zie het donateursformulier in deze Nieuwsbrief, ga naar de website of maak de gift over op:

NL63 RABO 0157584151 t.n.v. Stichting Winstuitverlies